

Arrest

nr. 236 857 van 15 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019 houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat J. JANSSENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen in augustus 2019 (vader en moeder) en op 6 september 2019 (zoon) en dienden op 3 augustus 2019 (vader en moeder) en 10 september 2019 (zoon) een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 30 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers werden door het CGVS gehoord op 2 december 2019.

Op 16 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoekers internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. Deze beslissingen werden verzoekers diezelfde dag bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Syriër te zijn van Arabische origine, geboren op (...) 1973 te Ariha, provincie Idlib. U deed uw dienstplicht als raqib (sergeant) bij firqa 26, liwa (...). Daarna werkte u als techniek bij de elektriciteitsmaatschappij. U trouwde in 1999 met uw huidige echtgenote, Z. O. (OV 8.900.592 - CGVS 19/22229B). Jullie kregen drie kinderen: M. W., geboren in 2001 (OV 8.906.397 - CGVS 19/22161), F. a. Z., geboren in 2004, en S., geboren in 2010.

Om de oorlog in Syrië te ontvluchten, trok u op 1 januari 2013 samen met uw gezin naar Algerije. Jullie vestigden zich in Algiers waar jullie 2,5 jaar verbleven. Omdat jullie geen werk- of verblijfsvergunning konden bekomen, besloten jullie verder te reizen naar Europa. In april of mei 2015 slaagde u erin om op illegale wijze via Marokko naar Melilla, Spanje te reizen. Uw vrouw en kinderen werden onderschept door de politie en bleven achter in Marokko. Bij aankomst in Melilla, weigerde u een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wilde immers uw familieleden in Duitsland gaan vervoegen. U werd echter gedwongen vingerafdrukken te geven om strafrechtelijke redenen en werd vervolgens naar het vluchtelingenkamp van Melilla gebracht. Na anderhalve maand arriveerden ook uw vrouw en kinderen in Melilla. Jullie woonden nog een maand samen in het vluchtelingenkamp, waarna u naar het vasteland werd overgebracht. U en uw gezin verbleven twee of drie dagen in een vluchtelingenhuis van de Spaanse hulporganisatie Accem in de buurt van Malaga. Deze organisatie gaf aan dat Spanje jullie niets te bieden had en hielp jullie het land te verlaten. Zij betaalden jullie treintickets tot in Barcelona, van waar jullie in mei 2015 met de bus doorreisden naar Duitsland. Jullie dienden in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in maar werden op 29 maart 2016 gerepatrieerd naar Spanje op grond van de Dublinwetgeving.

Bij aankomst in Spanje werden jullie overgedragen aan de autoriteiten en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Jullie werden door Accem overgebracht naar een appartement maar werden verwittigd dat jullie slechts zes maanden het recht hadden om in deze woning te verblijven. Rond september 2016, werden u en uw vrouw erkend als vluchteling. U werd op dat moment geïnformeerd dat jullie de woning binnen korte termijn zouden moeten verlaten. Jullie verbleven nog een maand in het appartement en verlieten vervolgens het land. Er was immers geen werk beschikbaar waardoor jullie geen eigen woning konden huren. Ook al waren u en uw vrouw ingeschreven in de Dienst voor Werkvoorziening, dit leverde geen job op. Bovendien werd uw vrouw door deze dienst beledigd. Er werd haar gezegd dat ze nooit een job zou vinden omwille van het dragen van een hoofddoek.

Jullie reisden in november 2016 van Spanje naar Frankrijk waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie dossiers werden ten gronde behandeld maar werden in mei 2017 geweigerd. Vervolgens trokken jullie naar Duitsland alwaar jullie in mei 2017 - volgens uw administratief dossier was het op 30/06/2017 - een tweede verzoek indienden. In juni 2019 werden jullie een tweede maal gerepatrieerd naar Spanje.

Ditmaal verbleven jullie een kleine twee maanden in Madrid. Jullie overnachtten zoveel mogelijk in hotels. Wanneer de hotels te duur of volzet waren, sliepen jullie buiten in de parken. Ook in deze periode zocht u tevergeefs naar werk. Zonder vast adres kon u uw kinderen bovendien niet in een school inschrijven. Toen het geld op was, besloten jullie jullie verblijfskaarten te vernietigen en Spanje andermaal te verlaten. Jullie reisden naar België en dienden hier op 03 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten neer: de Syrische paspoorten van u, uw vrouw en uw kinderen en uw familieboekje. Verder legde u kopieën neer van documenten in verband met de Spaanse asielpcedure, een inschrijvingsbewijs en twee verlengingen van de Dienst voor Arbeidsvoorziening van Andalusië, een document aangaande uw woning in Spanje, een lijst van hulporganisaties in Spanje, een lijst van Spaanse hotels, een adres en wegbeschrijving naar het

interimkantoor Adecco, het adres van een juridisch advieskantoor, een afspraakbevestiging met het Vreemdelingenkantoor en een bewijs van het verlies van uw documenten afgegeven door de Duitse asielinstanties.

Volgens uw administratief dossier diende u verschillende verzoeken om internationale bescherming in, i.c. één in Spanje op 4 mei 2015, één in Frankrijk op 8 maart 2017 en twee in Duitsland op 30 juni 2017 en op 18 maart 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Spanje.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op uw levensomstandigheden in Spanje. In het bijzonder verklaart u dat u na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut uit uw appartement werd gezet en geen bijstand meer kon ontvangen. Het is voorts onmogelijk om werk te vinden in Spanje waardoor u niet in uw eigen huisvesting kunt voorzien (CGVS, p. 14). Omdat u geen vast adres heeft, kunt u uw kinderen ook niet inschrijven op school (CGVS, p. 20).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming gekregen in Spanje. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet

overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U haalt geen elementen aan die bovenstaande vaststelling kunnen ombuigen. U beroept zich in uw huidig verzoek om internationale bescherming immers enkel op uw levensomstandigheden in Spanje. Zo werd u, nadat u uw internationale beschermingsstatus verkreeg, gevraagd het appartement waar u tijdens uw asielprocedure kon verblijven, te verlaten. Er werd u echter geen alternatieve woonst, noch andere financiële bijstand aangeboden, legde u uit. U vond evenmin een job, waardoor u zich genoodzaakt zag het land te verlaten (CGVS, p. 14). Wanneer u in juni 2019 andermaal door Duitsland naar Spanje werd gerepatriëerd, verbleef u ongeveer twee maanden in Spanje. Opnieuw vond u geen werk en kon u bijgevolg geen woning betalen, waardoor u besloot het land te verlaten (CGVS, p. 16).

Dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen de jaren wel degelijk heeft kunnen rekenen op ondersteuning van de Spaanse autoriteiten. Zo werd u in 2015 opgevangen in het vluchtelingenkamp van Melilla en vervolgens in een vluchtelingenhuis in de buurt van Malaga waar u na enkele dagen besloot te vertrekken (CGVS, p. 10-11). Toen u een eerste keer naar Spanje werd gerepatriëerd en aldaar een verzoek om internationale bescherming indiende, konden u en uw gezin gedurende zes maanden in een degelijk appartement verblijven (CGVS, p. 17). Daarnaast kregen u, uw vrouw én uw kinderen een uitkering en voedselbijstand en hadden jullie toegang tot juridische bijstand via een advocaat (CGVS, p. 12-13).

Dat u als erkend vluchteling geen gebruik meer kan maken van woningen die bestemd zijn voor verzoekers om internationale bescherming, maakt op zich deel uit van de Europese asielprocedure. Huisvesting moet immers ook gegarandeerd blijven voor nieuwe verzoekers. Dat u, nadat uw asielprocedure was afgelopen, deze tijdelijke huisvesting dient te verlaten met de bedoeling naar een permanentere vorm van huisvesting te zoeken, is in dat opzicht niet meer dan normaal. Als erkend vluchteling heeft u immers evenveel rechten als de burgers van een EU-lidstaat, ook op de huisvestingsmarkt. Dit is ook het geval in Spanje. U werd bovendien ruim op voorhand verwittigd dat u slechts zes maanden in het appartement dat u werd toegewezen, zou kunnen verblijven (CGVS, p. 14). U had aldus ruim de tijd om op zoek te gaan naar een alternatieve woonplaats.

Dient overigens te worden bemerkt dat uw verklaringen omtrent uw huisvesting tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde zij dat jullie na het verkrijgen van internationale bescherming het appartement inderdaad dienden te verlaten maar vervolgens werden geholpen bij het vinden van een nieuwe woning, waar jullie nog zo'n twee maanden gewoond zouden hebben. Hoewel het de bedoeling was dat jullie voor de huur van deze woning zouden instaan, betaalde Accem de eerste twee maanden huur en zouden zij jullie in de toekomst blijven ondersteunen bij het betalen van waterfacturen en zo meer (CGVS vrouw, p. 8-9). Deze inconsistente verklaringen doen ten eerste vermoeden dat het door u geschetste beeld van uw levensomstandigheden in Spanje, niet strookt met de realiteit. Minstens blijkt uit voornoemde verklaringen van uw vrouw dat jullie na het verkrijgen van internationale bescherming helemaal niet aan jullie lot werden overgelaten door de Spaanse autoriteiten.

U verklaarde vervolgens dat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten om op eigen houtje een huurhuis te kunnen betalen. Het is in Spanje immers onmogelijk om werk te vinden, zo verklaart u (CGVS, p. 14). Blijkt echter dat u slechts in beperkte mate pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. Zo heeft u zich tijdens uw asielprocedure ingeschreven bij de Dienst voor Arbeidsvoorziening van Andalusië. Zij zouden u contacteren bij het vinden van een gepaste job, hetgeen zij nooit hebben gedaan. Daarnaast bent u pas na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut zelf actief beginnen zoeken naar een job, en dit via kennissen, op facebook en in de moskee (CGVS, p. 15). U bleef na het verkrijgen van een verblijfsstatus echter nog slechts een maand in Spanje. Dat u na een maand nog geen job had gevonden, is dan ook niet abnormaal en volstaat niet om te besluiten dat u in Spanje geen enkele mogelijkheid zou hebben om te werken. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw moment van vertrek niet stroken met die van de andere gezinsleden. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie nog twee à drie maanden in Spanje bleven (CGVS vrouw, p. 10) en stelde uw zoon dat jullie al na een week na het verkrijgen van jullie verblijfstatus het land verlieten (CGVS zoon, p. 8). Hoe dan ook, dat u na een week, een maand of twee maanden concludeerde geen werk te

zullen vinden, lijkt bijzonder voorbarig en toont geenszins aan dat u voldoende pogingen heeft ondernomen om werk te vinden en uw leven op te bouwen in Spanje.

U verklaarde ook tijdens uw laatste verblijf in Spanje naar werk te hebben gezocht. Opnieuw zochten u en uw zoon slechts gedurende twee maanden naar werk alvorens jullie de zoektocht staakten en het land verlieten. Nogmaals kan worden opgemerkt dat het niet abnormaal is dat u binnen een dergelijke termijn geen job kunt vinden. Dat u zich zonder vast adres niet kon inschrijven bij een interimkantoor (CGVS, p. 16), betekent voorts niet dat u geen toegang had tot de arbeidsmarkt. Uw vrouw en zoon gaven verder aan dat uw zoon geen werkvergunning kreeg. Dit hoeft echter niet te verbazen gezien uw zoon toentertijd minderjarig was (CGVS vrouw, p. 12-13 en CGVS zoon, p. 12). U verklaarde voorts dat uw vrouw de opmerking kreeg toegeworpen dat zij geen werk zou vinden omwille van haar hoofddoek (CGVS, p. 14). Uw vrouw bevestigde dit (CGVS vrouw, p. 9). Blijkt echter dat uw vrouw helemaal niet actief naar werk heeft gezocht. Dat zij zich had ingeschreven in het arbeidsbureau van de overheid en wachtte op een aanbod (CGVS vrouw, p. 11), kan bezwaarlijk beschouwd worden als een ernstige inspanning voor het vinden van werk. Dat zij geen werk zou kunnen vinden omwille van het dragen van haar hoofddoek, blijft dan ook een blote bewering. U verklaarde tot slot dat zelfs de Spanjaarden geen werk vinden en op straat moeten slapen wegens de slechte economische situatie in het land (CGVS, p. 14). U verwijst hiermee enkel naar de algemene situatie van het land maar toont geenszins aan dat u systematisch de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd omwille van Conventie-gerelateerde motieven.

U legde één inschrijvingsbewijs en twee verlengingen van de Dienst voor Arbeidsvoorziening van Andalusië voor ter staving van uw zoektocht naar werk. Deze documenten betreffen echter enkel de periode van uw asielprocedure en tonen niet aan dat u als erkende vluchteling tijdens uw laatste verblijf in Spanje ook naar werk heeft gezocht. U legde voorts een adres en een wegbeschrijving naar het interimkantoor Adecco neer. U blijkt echter nooit naar dit bureau te zijn gegaan omdat zij een adres van u verlangden, hetgeen u niet had (CGVS, p. 5 en 16). Ook dit document kan uw verklaringen aldus niet versterken.

U verklaarde tot slot geen leven in Spanje te kunnen opbouwen omwille van het gebrek aan onderwijs voor uw kinderen. Uw kinderen hebben echter steeds toegang gehad tot het Spaanse onderwijs en zijn dan ook altijd naar school gegaan. Enkel gedurende uw laatste periode in Spanje, gingen uw kinderen niet naar school. Blijkt echter dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om hen toen in te schrijven omdat u geen vast adres had en de kinderen geen vaste ruimte hadden om te studeren (CGVS, p. 19-20). Dat uw kinderen de toegang tot onderwijs werden ontzegd, kan niet worden weerhouden. Ook uw vrouw haalde aan dat jullie uit Spanje vertrokken omwille van het onderwijs van de kinderen. Uw zoon werd immers 16 jaar, wat betekent dat de kosten van zijn onderwijs niet meer door de overheid betaald zouden worden maar op jullie schouders terecht zouden komen (CGVS vrouw, p. 9). Dat de overheid niet meer tussenkomt in de onderwijskosten van kinderen boven de 16 jaar, is louter een algemene beleidskeuze en wijst op geen enkele manier op een vorm van systematische discriminatie of een onwil uitgaande van de Spaanse autoriteiten. Dat men dient te betalen voor het onderwijs van zijn kinderen, is daarentegen een normale gang van zaken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u ter staving van uw verzoek voorlegde, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. De paspoorten van u, uw vrouw en uw kinderen en het familieboekje betreffen immers enkel jullie identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling en reisweg, waaraan vooralsnog niet wordt getwijfeld. Zij hebben verder uitstaans met jullie situatie in Spanje en kunnen dan ook geen ander licht werpen op voorgaande motivering. De documenten betreffende uw verblijf in Spanje (i.c. documenten ivm de asielprocedure, een attest van uw woning in Spanje, een lijst van hulporganisaties in Spanje, een lijst van Spaanse hotels, het adres van een juridisch advieskantoor en een afspraakbevestiging met het Vreemdelingenkantoor) bevestigen voorts uw verblijf en asielprocedure in Spanje maar voegen verder niets toe aan uw verklaringen. Het bewijs van verlies van documenten van de Duitse asielinstanties doet hier verder niet ter zake.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Volledigheidshalve wordt hier nog opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote en uw zoon door het Commissariaat-generaal werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming daar ook zij internationale bescherming genieten in Spanje.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en u aldus naar Spanje mag worden teruggeleid. U mag evenwel niet worden teruggeleid naar Syrië, uw land van herkomst."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Syrische vrouw te zijn van Arabische origine, geboren op (...)1981 te Ariha, provincie Idlib. In 1999 trouwde u met uw huidige echtgenoot, M. O. O. (OV 8.900.592 - CGVS 19/22229). Jullie kregen drie kinderen, M. W. (OV 8.906.397 - CGVS 19/22161), geboren in 2001, F. a. Z., geboren in 2004, en S., geboren in 2010.

Om de oorlog in Syrië te ontvluchten, trok u op 1 januari 2013 samen met uw gezin naar Algerije. Jullie vestigden zich in Algiers waar jullie 2,5 jaar verbleven. Omdat jullie geen werk- of verblijfsvergunning konden bekomen, besloten jullie verder te reizen naar Europa. In mei 2015 reisden jullie via Marokko naar Melilla, Spanje. Aanvankelijk raakte enkel uw man de grens over. U en uw kinderen volgden ongeveer een maand later. Bij aankomst in Melilla, weigerde u een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat u familieleden in Duitsland wilde vervoegen. U werd echter gedwongen vingerafdrukken te geven om strafrechtelijke redenen. U verbleef vervolgens anderhalve maand in een vluchtelingenkamp van Melilla, waarna u naar het vasteland werd overgebracht. U en uw gezin verbleven enkele dagen in een huis van de hulporganisatie Accem in Malaga. Deze organisatie gaf aan dat Spanje jullie niets te bieden had en hielp jullie het land te verlaten. Zij betaalden jullie treintickets tot in Barcelona, vanwaar jullie in mei 2015 met de bus doorreisden naar Duitsland. Jullie dienden in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in maar werden op 29 maart 2016 gerepatrieerd naar Spanje op grond van de Dublinwetgeving.

Bij aankomst in Spanje werden jullie overgedragen aan de autoriteiten en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Jullie werden door Accem overgebracht naar een appartement waar

jullie gedurende zes maanden konden verblijven. Na het verlopen van die zes maanden, verhuisden jullie met behulp van Accem naar een eigen woning. Accem stond in voor het betalen van de eerste twee maanden huur en zou jullie daarna blijven bijstaan met het betalen van waterfacturen en zo meer. Net voor of net na deze verhuis werd jullie bovendien internationale bescherming toegekend verleend. Jullie verlieten het land alvorens jullie zelf de huur van de woning zouden moeten beginnen betalen. U en uw gezin verlieten ditmaal het land omwille van het gebrek aan werkgelegenheid en het gebrek aan onderwijs voor uw kinderen. Er wordt immers geen financiële steun verleend aan kinderen boven de 16 jaar. Uw zoon die toen 16 jaar zou worden, zou bijgevolg geen gratis onderwijs meer kunnen genieten.

Jullie reisden in november 2016 van Spanje naar Frankrijk waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie verzoeken werden in mei 2017 geweigerd wegens jullie beschermingsstatus in Spanje. Vervolgens trokken jullie naar Duitsland alwaar jullie in mei 2017 - volgens uw administratief dossier was het op 30/06/2017 - een tweede verzoek indienden. In juni 2019 werden jullie een tweede maal gerepatrieerd naar Spanje.

Ditmaal bleven jullie twee maanden in Madrid. Jullie overnachtten voornamelijk in hotels. In het weekend, wanneer de hotels te duur of volzet waren, sliepen jullie buiten in de parken. Uw zoon mocht nog niet werken omdat hij nog niet meerderjarig was. Uw man vond geen werk. Jullie besloten daarom jullie verblijfskaarten te vernietigen en Spanje andermaal te verlaten. Jullie reisden naar België en dienden op 03 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legden u en uw man volgende originele documenten neer: de Syrische paspoorten van uzelf, uw man en uw kinderen en het familieboekje. Uw man legde verder kopieën neer van volgende documenten: documenten in verband met de Spaanse asielprocedure, een inschrijvingsbewijs en twee verlengingen van de Dienst voor Arbeidsvoorziening van Andalusië, een document aangaande jullie woning in Spanje, een lijst van hulporganisaties in Spanje, een lijst van Spaanse hotels, een adres en wegbeschrijving naar het interimkantoor Adecco, het adres van een juridisch advieskantoor, een afspraakbevestiging met het Vreemdelingenkantoor en een bewijs van het verlies van uw documenten door de Duitse asielinstanties.

Volgens uw administratief dossier diende u verschillende verzoeken om internationale bescherming in, i.c. één in Spanje op 4 mei 2015, één in Frankrijk op 8 maart 2017 en twee in Duitsland op 30 juni 2017 en op 18 maart 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot OBEDO Mohamed Osama (OV 8.900.592 – CGVS 19/22229) in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Vermits in het kader van het verzoek van uw man door het Commissariaat-generaal werd besloten tot de nietontvankelijkheid van zijn verzoek, en dit gezien hem reeds een internationale beschermingsstatus in een andere lidstaat van de EU werd toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook u verkreeg immers, samen met uw echtgenoot, internationale bescherming.

Gezien u geen aparte asielmotieven aanhaalde, kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de omstandige motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw man. Deze beslissing luidt als volgt:

" Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Spanje.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op uw levensomstandigheden in Spanje. In het bijzonder verklaart u dat u na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut uit uw appartement werd gezet en geen bijstand meer kon ontvangen. Het is voorts onmogelijk om werk te vinden in Spanje waardoor u niet in uw eigen huisvesting kunt voorzien (CGVS, p. 14). Omdat u geen vast adres heeft, kunt u uw kinderen ook niet inschrijven op school (CGVS, p. 20).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming gekregen in Spanje. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U haalt geen elementen aan die bovenstaande vaststelling kunnen ombuigen. U beroept zich in uw huidig verzoek om internationale bescherming immers enkel op uw levensomstandigheden in Spanje. Zo werd u, nadat u uw internationale beschermingsstatus verkreeg, gevraagd het appartement waar u tijdens uw asielprocedure kon verblijven, te verlaten. Er werd u echter geen alternatieve woonst, noch andere financiële bijstand aangeboden, legde u uit. U vond evenmin een job, waardoor u zich genoodzaakt zag het land te verlaten (CGVS, p. 14). Wanneer u in juni 2019 andermaal door Duitsland naar Spanje werd gerepatrieerd, verbleef u ongeveer twee maanden in Spanje. Opnieuw vond u geen werk en kon u bijgevolg geen woning betalen, waardoor u besloot het land te verlaten (CGVS, p. 16).

Dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen de jaren wel degelijk heeft kunnen rekenen op ondersteuning van de Spaanse autoriteiten. Zo werd u in 2015 opgevangen in het vluchtelingenkamp van Melilla en vervolgens in een vluchtelingenhuis in de buurt van Malaga waar u na enkele dagen besloot te vertrekken (CGVS, p. 10-11). Toen u een eerste keer naar Spanje werd gerepatrieerd en aldaar een verzoek om internationale bescherming indiende, konden u en uw gezin gedurende zes maanden in een degelijk appartement verblijven (CGVS, p. 17). Daarnaast kregen u, uw vrouw én uw

kinderen een uitkering en voedselbijstand en hadden jullie toegang tot juridische bijstand via een advocaat (CGVS, p. 12-13).

Dat u als erkend vluchteling geen gebruik meer kan maken van woningen die bestemd zijn voor verzoekers om internationale bescherming, maakt op zich deel uit van de Europese asielprocedure. Huisvesting moet immers ook gegarandeerd blijven voor nieuwe verzoekers. Dat u, nadat uw asielprocedure was afgelopen, deze tijdelijke huisvesting dient te verlaten met de bedoeling naar een permanentere vorm van huisvesting te zoeken, is in dat opzicht niet meer dan normaal. Als erkend vluchteling heeft u immers evenveel rechten als de burgers van een EU-lidstaat, ook op de huisvestingsmarkt. Dit is ook het geval in Spanje. U werd bovendien ruim op voorhand verwittigd dat u slechts zes maanden in het appartement dat u werd toegewezen, zou kunnen verblijven (CGVS, p. 14). U had aldus ruim de tijd om op zoek te gaan naar een alternatieve woonplaats.

Dient overigens te worden bemerkt dat uw verklaringen omtrent uw huisvesting tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde zij dat jullie na het verkrijgen van internationale bescherming het appartement inderdaad dienden te verlaten maar vervolgens werden geholpen bij het vinden van een nieuwe woning, waar jullie nog zo'n twee maanden gewoond zouden hebben. Hoewel het de bedoeling was dat jullie voor de huur van deze woning zouden instaan, betaalde Accem de eerste twee maanden huur en zouden zij jullie in de toekomst blijven ondersteunen bij het betalen van waterfacturen en zo meer (CGVS vrouw, p. 8-9). Deze inconsistente verklaringen doen ten zeerste vermoeden dat het door u geschetste beeld van uw levensomstandigheden in Spanje, niet strookt met de realiteit. Minstens blijkt uit voornoemde verklaringen van uw vrouw dat jullie na het verkrijgen van internationale bescherming helemaal niet aan jullie lot werden overgelaten door de Spaanse autoriteiten.

U verklaarde vervolgens dat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten om op eigen houtje een huurhuis te kunnen betalen. Het is in Spanje immers onmogelijk om werk te vinden, zo verklaart u (CGVS, p. 14). Blijkt echter dat u slechts in beperkte mate pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. Zo heeft u zich tijdens uw asielprocedure ingeschreven bij de Dienst voor Arbeidsvoorziening van Andalusië. Zij zouden u contacteren bij het vinden van een gepaste job, hetgeen zij nooit hebben gedaan. Daarnaast bent u pas na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut zelf actief beginnen zoeken naar een job, en dit via kennissen, op facebook en in de moskee (CGVS, p. 15). U bleef na het verkrijgen van een verblijfsstatus echter nog slechts een maand in Spanje. Dat u na een maand nog geen job had gevonden, is dan ook niet abnormaal en volstaat niet om te besluiten dat u in Spanje geen enkele mogelijkheid zou hebben om te werken. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw moment van vertrek niet stroken met die van de andere gezinsleden. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie nog twee à drie maanden in Spanje bleven (CGVS vrouw, p. 10) en stelde uw zoon dat jullie al na een week na het verkrijgen van jullie verblijfsstatus het land verlieten (CGVS zoon, p. 8). Hoe dan ook, dat u na een week, een maand of twee maanden concludeerde geen werk te zullen vinden, lijkt bijzonder voorbarig en toont geenszins aan dat u voldoende pogingen heeft ondernomen om werk te vinden en uw leven op te bouwen in Spanje.

U verklaarde ook tijdens uw laatste verblijf in Spanje naar werk te hebben gezocht. Opnieuw zochten u en uw zoon slechts gedurende twee maanden naar werk alvorens jullie de zoektocht stakten en het land verlieten. Nogmaals kan worden opgemerkt dat het niet abnormaal is dat u binnen een dergelijke termijn geen job kunt vinden. Dat u zich zonder vast adres niet kon inschrijven bij een interimkantoor (CGVS, p. 16), betekent voorts niet dat u geen toegang had tot de arbeidsmarkt. Uw vrouw en zoon gaven verder aan dat uw zoon geen werkvergunning kreeg. Dit hoeft echter niet te verbazen gezien uw zoon toentertijd minderjarig was (CGVS vrouw, p. 12-13 en CGVS zoon, p. 12). U verklaarde voorts dat uw vrouw de opmerking kreeg toegeworpen dat zij geen werk zou vinden omwille van haar hoofddoek (CGVS, p. 14). Uw vrouw bevestigde dit (CGVS vrouw, p. 9). Blijkt echter dat uw vrouw helemaal niet actief naar werk heeft gezocht. Dat zij zich had ingeschreven in het arbeidsbureau van de overheid en wachtte op een aanbod (CGVS vrouw, p. 11), kan bezwaarlijk beschouwd worden als een ernstige inspanning voor het vinden van werk. Dat zij geen werk zou kunnen vinden omwille van het dragen van haar hoofddoek, blijft dan ook een blote bewering. U verklaarde tot slot dat zelfs de Spanjaarden geen werk vinden en op straat moeten slapen wegens de slechte economische situatie in het land (CGVS, p. 14). U verwijst hiermee enkel naar de algemene situatie van het land maar toont geenszins aan dat u systematisch de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd omwille van Conventie-gerelateerde motieven.

U legde één inschrijvingsbewijs en twee verlengingen van de Dienst voor Arbeidsvoorziening van Andalusië voor ter staving van uw zoektocht naar werk. Deze documenten betreffen echter enkel de periode van uw asielprocedure en tonen niet aan dat u als erkende vluchteling tijdens uw laatste verblijf in Spanje ook naar werk heeft gezocht. U legde voorts een adres en een wegbeschrijving naar het interimkantoor Adecco neer. U blijkt echter nooit naar dit bureau te zijn gegaan omdat zij een adres van u verlangden, hetgeen u niet had (CGVS, p. 5 en 16). Ook dit document kan uw verklaringen aldus niet versterken.

U verklaarde tot slot geen leven in Spanje te kunnen opbouwen omwille van het gebrek aan onderwijs voor uw kinderen. Uw kinderen hebben echter steeds toegang gehad tot het Spaanse onderwijs en zijn dan ook altijd naar school gegaan. Enkel gedurende uw laatste periode in Spanje, gingen uw kinderen niet naar school. Blijkt echter dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om hen toen in te schrijven omdat u geen vast adres had en de kinderen geen vaste ruimte hadden om te studeren (CGVS, p. 19-20). Dat uw kinderen de toegang tot onderwijs werden ontnomen, kan niet worden weerhouden. Ook uw vrouw haalde aan dat jullie uit Spanje vertrokken omwille van het onderwijs van de kinderen. Uw zoon werd immers 16 jaar, wat betekent dat de kosten van zijn onderwijs niet meer door de overheid betaald zouden worden maar op jullie schouders terecht zouden komen (CGVS vrouw, p. 9). Dat de overheid niet meer tussenkomt in de onderwijskosten van kinderen boven de 16 jaar, is louter een algemene beleidskeuze en wijst op geen enkele manier op een vorm van systematische discriminatie of een onwil uitgaande van de Spaanse autoriteiten. Dat men dient te betalen voor het onderwijs van zijn kinderen, is daarentegen een normale gang van zaken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u ter staving van uw verzoek voorlegde, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. De paspoorten van u, uw vrouw en uw kinderen en het familieboekje betreffen immers enkel jullie identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling en reisweg, waaraan vooralsnog niet wordt getwijfeld. Zij hebben verder uitstaans met jullie situatie in Spanje en kunnen dan ook geen ander licht werpen op voorgaande motivering. De documenten betreffende uw verblijf in Spanje (i.c. documenten ivm de asielprocedure, een attest van uw woning in Spanje, een lijst van hulporganisaties in Spanje, een lijst van Spaanse hotels, het adres van een juridisch advieskantoor en een afspraakbevestiging met het Vreemdelingenkantoor) bevestigen voorts uw verblijf en asielprocedure in Spanje maar voegen verder niets toe aan uw verklaringen. Het bewijs van verlies van documenten van de Duitse asielinstanties doet hier verder niet ter zake.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die

internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw zoon door de Commissarisgeneraal werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming daar ook hij internationale bescherming geniet in Spanje.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en bijgevolg naar Spanje mag worden teruggeleid. U mag evenwel niet worden teruggeleid naar Syrië, uw land van herkomst"

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Syrische nationaliteit bezit en dat u een moslim van Arabische origine bent. U bent geboren en getogen in het dorp Ariha in de provincie Edlib.

Tot uw vertrek uit Syrië in januari 2013 woonde u in uw ouderlijke woonst te Ariha. Uiteindelijk verliet u Syrië samen met uw familie naar aanleiding van de verslechterde veiligheidssituatie. Daar uw vader een ambtenaar was konden jullie geen paspoort aanvragen. Uw familie ging daarom naar Edlib, waar het regime niet aanwezig was, om een paspoort te bekomen.

Vervolgens reisden jullie van uw ouderlijke woonst naar de luchthaven van Latakia, van waaruit jullie de volgende dag per vliegtuig verder reisden naar de luchthaven van Damascus. Vanuit Damascus reisden jullie vervolgens naar Algerije. Jullie vestigden zich in de hoofdstad, waar jullie 2,5 jaar bleven wonen. Uiteindelijk besloten jullie verder te reizen naar Europa aangezien jullie in Algerije geen verblijfsstatuut en geen werkvergunning konden bekomen.

U reisde samen met uw familie naar de stad Nador in Marokko. Uw vader slaagde er enkele dagen na jullie aankomst reeds in om verder te reizen naar Melilla. U, uw moeder en uw zussen bleven nog anderhalve maand in een hotel in Nador alvorens verder te reizen naar Melilla. Nadat jullie er in slaagden om uw vader te vervoegen, verbleven jullie samen nog anderhalve maand in Melilla. Vervolgens werden jullie per boot naar het vasteland in Spanje gebracht.

Daar aangekomen werd jullie de vraag gesteld of jullie een verzoek om internationale bescherming wilden indienen in Spanje. Jullie gaven aan dat dat niet de bedoeling was en dat jullie naar Duitsland wilden verder reizen. Jullie kregen vervolgens geld voor een ticket en eten en reisden vier dagen later per bus naar Duitsland, waar u en uw familie een verzoek om internationale bescherming indienden.

U verbleef 6 maanden in Duitsland. U en uw familieleden kregen een afspraak voor een gehoor, maar reeds voor die datum werden jullie gerepatriëerd naar Spanje. Bij aankomst in Spanje verbleven jullie in eerste instantie in een opvangcentrum in Madrid. Uw ouders dienden er een verzoek om internationale bescherming in. Ongeveer een week na jullie aankomst in Spanje verhuisden jullie naar een woning in Jerez. U alsook uw ouders kregen vervolgens internationale bescherming toegekend. Uw vader ging daarop naar de asiinstanties in Spanje waar hij met behulp van een tolk een aantal documenten moest ondertekenen. Na afloop vertelde de tolk tegen uw vader dat jullie in tegenstelling tot wat er in de documenten stond geen ondersteuning zouden krijgen in Spanje. Een week na het verkrijgen van jullie statuut besloten jullie vervolgens Spanje te verlaten. J

Jullie reisden verder naar Frankrijk, waar jullie wederom een verzoek om internationale bescherming indiende. Jullie verbleven er 6 maanden in een appartement in Parijs. Na ontvangst van jullie weigeringsbeslissing reisden jullie verder naar Duitsland, waar jullie opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Ditmaal verbleef u ongeveer een jaar en acht maanden in Duitsland. Zes weken voor het afleggen van uw eindexamen werd u samen met uw familie voor een tweede keer gerepatriëerd naar Spanje.

U verbleef vervolgens een drietal maanden in Spanje, waarvan u enkele dagen in Barcelona verbleef, anderhalve maand in Madrid, 3 weken in Murcia en 3 weken in Valencia. Aangezien u en uw familie er geen werk en geen onderdak vonden besloten jullie uiteindelijk verder te reizen naar België.

Uw ouders, O. M. O. (O.V. 8.900.592) en O. Z. (8.900.592) reisden samen met uw twee zussen per bus naar België, waar ze op 30 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. U bleef nog een tweetal weken in Spanje, dit wegens plaatsgebrek op de bus, en vervoegde vervolgens uw ouders in België op 6 september 2019. U diende hier op 10 september 2019 een eigen verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Syrië gemobiliseerd te worden voor uw legerdienst. Verder vreest u gedood te worden door de groepering Hayaat Tahrir Alsham in Edlib.

Ter staving van uw relaas legde u uw origineel Syrisch paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Spanje (zie kopie Spaanse verblijfsvergunning in blauwe map).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Spanje gelden. In het bijzonder verklaart u dat het er moeilijk was om verder te studeren, dat u er geen toegang had tot de arbeidsmarkt en tot huisvesting en dat u er geen financiële ondersteuning kreeg (CGVS, p. 6, 14). Verder kende u nooit problemen met de Spaanse bevolking (CGVS, p.13).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese

Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U haalt geen elementen aan die bovenstaande vaststelling kunnen ombuigen. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming beroept u zich enkel op uw levensomstandigheden in Spanje. Tijdens de laatste drie maanden van uw verblijf in Spanje zou u geen enkele vorm van ondersteuning gekregen hebben van de Spaanse autoriteiten: u mocht niet werken (CGVS, p. 11, 12), kreeg er geen onderdak (CGVS, p. 11) en u kon er uw bacheloriat niet behalen (CGVS, p. 11). Het enige waar u en uw familie aanspraak op konden maken was juridisch advies (CGVS, p. 11).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u na uw eerste repatriëring naar Spanje gedurende 6 maanden in een woning van de Spaanse overheid kon verblijven in Jerez (CGVS, p. 7). U werd er in uw basisbehoeftes voorzien en zowel u als uw zussen gingen er naar school (CGVS, p. 8). Voorts blijkt dat u er toegang had tot medische bijstand. Zo werd er voor u een bril aangevraagd toen u er nood aan bleek te hebben (CGVS, p. 8). Verder verklaarde u dat u en uw familie een week na het verkrijgen van jullie verblijfsstatus Spanje reeds verlieten, hetgeen bezwaarlijk beschouwd kan worden als een degelijke inspanning om er een leven op te bouwen.

Hoewel u beweerde dat voornoemde woning in Jerez uw laatste verblijfplaats was voor uw vertrek uit Spanje en dat u Spanje reeds een week na het verkrijgen van uw beschermingsstatus verliet (CGVS, p.7), blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat jullie na het verkrijgen van de internationale beschermingsstatus nog ongeveer 2 maanden in Spanje bleven en dat jullie in die periode naar een andere woning verhuisden die de eerste twee maanden door de Spaanse autoriteiten werd betaald (CGVS moeder, p. 12). Voornoemde doet reeds vermoeden dat u een beeld tracht te schetsen van uw levensomstandigheden in Spanje dat niet geheel strookt met de realiteit. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen omtrent uw levensomstandigheden in Spanje na de tweede repatriëring vanuit Duitsland. U doet namelijk uitschijnen dat u voornamelijk in het park sliep ofwel in het zwart een hotelkamer huurde en dat u en uw familie er in die periode geen toegang hadden tot daklozenopvang aangezien er een wachtlijst was voor 6 maanden (CGVS, p. 11, 12). U moeder verklaarde daarentegen dat daklozenorganisaties u wel konden opvangen, maar slechts voor één nacht (CGVS, p. 12). Dat u en uw vader tijdens de laatste periode van uw verblijf in Spanje geen werk vonden valt te betreuren maar is verder niet abnormaal, daar u slechts een drietal maanden in Spanje verbleef. Het feit dat uw vader een adres en een bankkaart nodig had om zich in te schrijven in een interimkantoor wijst er evenmin op dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt (CGVS, p. 11, 12). Daar u nog minderjarig was op het moment dat u uw beschermingsstatus in Spanje verkreeg, hoeft het niet te verbazen dat er destijds geen werkvergunning werd toegevoegd aan uw verblijfsvergunning (CGVS, p. 12). Bij een vernieuwing van uw verblijfskaart, hetgeen in 2021 diende te gebeuren, zou er een werkvergunning worden toegevoegd aan uw verblijfsvergunning (CGVS, p. 13). Uw advocaat in Spanje raadde u vervolgens aan om een werkcontract voor te leggen opdat u sneller een werkvergunning zou kunnen bekomen. U meldde zich vervolgens opnieuw aan bij de autoriteiten met een Duits werkcontract in plaats van een Spaans werkcontract. Dat u op basis van een Duits werkcontract geen werkvergunning kon bekomen hoeft evenmin te verbazen.

Wat betreft uw verklaring dat u zelfs geen reisdocument ontving in Spanje terwijl u als persoon met een beschermingsstatus en verblijfsvergunning daar wel recht op had, dient ten slotte vastgesteld te worden dat u wél een afspraak kreeg om een reisdocument aan te vragen (CGVS, p. 12). Het feit dat de afspraak pas in mei 2020 zou zijn ingepland betekent niet dat u het recht op een reisdocument werd ontnomen (CGVS, p. 13).

Aangezien u, zoals hierboven werd aangetoond, materiële bijstand genoot in Spanje tijdens uw asielpprocedure, en volgens de verklaringen van uw moeder ook na het verkrijgen van uw verblijfsstatus, kan u bezwaarlijk stellen dat de Spaanse overheid en de instanties, bevoegd voor de opvang van

verzoekers en mensen met een internationaal beschermingsstatuut, geen enkele bijstand verleenden. Dat u en uw familie, als personen die internationale bescherming genieten, na uw tweede repatriëring naar Spanje vanuit Duitsland geen recht meer gehad zouden hebben op gratis opvang is voorts ook niet abnormaal.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Uw Syrisch paspoort heeft louter betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit en uw reisweg, elementen die in casu niet ter discussie staan maar verder geen betrekking hebben op uw voorgehouden problemen in Spanje.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Dient hier bovendien te worden aan toegevoegd dat uw verblijfsvergunning wel degelijk nog steeds geldig is, i.c. tot 26/6/2021 (zie kopie verblijfsvergunning in blauwe map).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw ouders, die net als u internationale bescherming verkregen in Spanje, werd beslist tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Spanje en u derhalve mag worden teruggeleid naar Spanje. U mag evenwel niet worden teruggeleid in Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het verdrag van Genève), van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 93 van het koninklijk besluit van

8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Verzoekers voeren ook aan dat al deze artikelen moeten gelezen worden in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de artikelen 33 en 36 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn).

Verzoekers vragen vooreerst de bevestiging van hun vluchtelingenstatus. Vervolgens verwijzen verzoekers naar de wettelijke bepalingen voor verzoekers om internationale bescherming inzake veilige derde landen om te stellen dat volgens hen de garanties voor een reeds erkend vluchteling niet minder mogen zijn. Verzoekers stellen dat het aan de commissaris-generaal toekomt om concreet aan te tonen dat zij nog steeds een daadwerkelijke bescherming genieten in Spanje en dat het niet aan hen toekomt om te bewijzen dat zij deze bescherming niet langer genieten. Verzoekers stellen in dit verband dat er geen uitwisseling van informatie tussen België en Spanje heeft plaatsgevonden. Zij menen dat het administratief dossier geen informatie bevat over de situatie van vluchtelingen in Spanje in 2019 en dat de commissaris-generaal niet aantoont dat verzoekers zich niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zullen bevinden. Verzoekers voeren aan dat in de bestreden beslissingen enkel wordt verwezen naar verschillende rechten die zij in theorie in Spanje hebben op grond van de Kwalificatierichtlijn, zonder concreet aan te tonen dat deze richtlijn en de Opvangrichtlijn in de praktijk daadwerkelijk worden toegepast of dat verzoekers een systeem hebben van sancties tegen schending van hun rechten en vrijheden. Verzoekers benadrukken dat zij zich in een situatie van extreme materiële deprivatie bevinden en dat de concreet door hen meegemaakte gebeurtenissen niet ter discussie worden gesteld. Het enige antwoord daarop volgens verzoekers is dat gesteld wordt dat het hun eigen verantwoordelijkheid is om de nodige administratieve stappen te ondernemen om onderdak te vinden, zonder concreet aan te geven hoe of met wie.

Verzoekers stellen dat de omstandigheden waarin zij in Spanje zouden wonen onmenselijk en vernederend zijn. Inzake de toegang tot werk en integratiemaatregelen stellen verzoekers dat uit hun verklaringen blijkt dat de toegang tot de arbeidsmarkt in Spanje voor buitenlanders uiterst ingewikkeld is, ze hebben uitgelegd dat ze werk probeerden te vinden via werkkantoren en via particulieren en rechtstreeks bij winkels en restaurants. ze kregen echter geen hulp van de staat om werk te vinden en de afwezigheid van een vast adres was vaak problematisch, ze kregen ook onvoldoende de kans om Spaans te leren als erkend vluchteling. Verzoekers verwijzen voor de toegang tot werk ook naar landenrapporten. Aangaande de toegang tot huisvesting benadrukken verzoekers dat ze hun woning moesten verlaten na hun erkenning en dat ze op straat moesten leven voordat ze verdere hulp kregen van Accem. Accem heeft hen niet geholpen met de huur maar wel met de borg, verzoekers wijzen erop dat dit een vergissing betreft in de transcriptie van verzoeksters verklaringen. Na twee maanden konden verzoekers de huur niet meer betalen. Verzoekers wijzen erop dat geen rekening werd gehouden met het deel van hun verhaal van terugkeer in Spanje na hun tweede repatriëring vanuit Duistland in juni 2019. Toen hebben ze 2 à 3 maanden op straat verbleven en hebben stappen ondernomen om een organisatie te raadplegen, maar zonder succes. Zonder werk kregen ze geen woning. Zonder vast adres kregen ze ook geen bankkaart. Verzoekers wijzen erop dat ze nooit in een daklozeninstelling konden overnachten dus dat dit ook een vergissing is in de weergave van hun verklaringen. Verzoekers wijzen erop dat de meeste begunstigden van internationale bescherming op straat leven, zoals zij. Verzoekers verwijzen ook hier naar landenrapporten die het Spaanse systeem van toegang tot huisvesting en overheidssteun verduidelijken. Aangaande de toegang tot gezondheidszorgen verwijzen verzoekers naar landenrapporten die volgens hen wijzen op moeilijkheden voor migranten inzake toegang tot medische zorg en toegang voor vluchtelingen tot psycho-medische hulp. Inzake discriminatie die de rechten van vluchtelingen beperkt, wijzen verzoekers erop dat in de bestreden beslissingen geen rekening wordt gehouden met de discriminatie in Spanje aangaande het vinden van een huis of van werk en dat deze discriminatie bevestigd wordt door landenrapporten. Ten slotte menen verzoekers dat hun specifiek profiel als gezin niet in aanmerking werd genomen. In het gezin zijn er twee minderjarige kinderen dus het gezin heeft een kwetsbaar profiel.

2.2. Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende documenten:

- uittreksels (p. 58, pagina's 79 tot 81 en p. 87) uit het "Country Report Spain", update 2018 van AIDA;
- een internetartikel "Los obstaculos con los que se chocan los refugiados para alquilar un piso en Espana" van 23 april 2017 met samenvatting in vertaling;
- een internetartikel "Las dificultades para alquilar vivienda si eres refugiado en Espana" van 27 april 2019 met vertaling;
- een internetartikel "Acogida e integracion de refugiados, grupo de trabajo sobre vivienda" met samenvatting in vertaling ;
- een internetartikel van Infomigrants "Landlords refusing to rent to migrants in Spain's Basque Country" van 26 februari 2018;
- het "Report on Spain" van de European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) van 27 februari 2018, p. 9, 19 en 20;
- "Concluding observations on the sixth periodic report of Spain" van het Committee on Economic, Social and Cultural Rights van de Economic and Social Council van de Verenigde Naties van 25 april 2018;
- een internetartikel "SALUD MENTAL ESPANA pide a Europa que se proteja la salud mental de las personas solicitantes de asilo" van 27 december 2016 met samenvatting in vertaling
- Courier Expat "Discriminations. En Espagne, pour se loger, il vaut mieux ne pas avoir la peau noire" van 21 januari 2019
- een internetartikel van Independent "Fears of rising tide of racism after vicious attacks on migrant children in Catalonia" van 17 maart 2019 ;
- een internetartikel van El Pais "Council of Europe urges Spain to create independent anti-racism body" van 27 februari 2018.

Ter zitting worden geen documenten neergelegd.

2.3.1. Waar verzoekers in het verzoekschrift vragen om bevestiging van hun vluchtelingenstatus, wijst de Raad er op dat zij hiervoor gebruik dienen te maken van de daartoe voorziene procedure. De bevoegdheid van de Raad in huidige procedure, met name het beroep tegen de beslissingen waarbij hun verzoeken om internationale bescherming niet ontvankelijk worden verklaard, laat ter zake immers niet toe tot een dergelijke beoordeling over te gaan. De verwijzing naar de artikelen in dit verband is niet ter zake dienend.

Verzoekers verwijzen ook naar de wetbepalingen die gelden voor verzoekers om internationale bescherming waarvan het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat zij in een veilig derde land zullen worden toegelaten. De Raad merkt op dat verzoekers niet zomaar naar analogie naar deze bepalingen kunnen verwijzen, nu zij reeds in het bezit zijn van een internationale beschermingsstatus toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie. Hun situatie kan hiermee niet worden gelijkgesteld. De verwijzing naar de artikelen in dit verband is niet ter zake dienend.

2.3.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers een internationale beschermingsstatus ontvangen hebben in Spanje (adm. doss., Eurodac Search Result; notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 2 december 2019, p. 13, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster 2 december 2019, p. 8, notities persoonlijk onderhoud derde verzoeker 2 december 2019, p. 8).

Verzoekers betwisten dit in hun verzoekschrift niet, noch blijkt dat verzoekers thans niet langer hun beschermingsstatus in Spanje zouden hebben. In dit verband stellen de bestreden beslissingen inzake eerste verzoeker en tweede verzoekster het volgende:

"Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en

voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

De beslissing inzake derde verzoeker stelt het volgende:

"Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Dient hier bovendien te worden aan toegevoegd dat uw verblijfsvergunning wel degelijk nog steeds geldig is, i.c. tot 26/6/2021 (zie kopie verblijfsvergunning in blauwe map).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

2.3.3. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die internationale bescherming genieten in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en

integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekers toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Spanje, te weerleggen. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren in het verzoekschrift, ligt de bewijslast *in casu* wel degelijk bij hen.

Dit kunnen verzoekers slechts door concreet aan te tonen dat de bescherming die hen door Spanje wordt geboden, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name omdat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Spanje tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die aantonen dat het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Spanje verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekers niet aantonen dat de bescherming die hen in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje.

De bestreden beslissingen inzake eerste en tweede verzoekers duiden op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

"U haalt geen elementen aan die bovenstaande vaststelling kunnen ombuigen. U beroept zich in uw huidig verzoek om internationale bescherming immers enkel op uw levensomstandigheden in Spanje. Zo werd u, nadat u uw internationale beschermingsstatus verkreeg, gevraagd het appartement waar u tijdens uw asielprocedure kon verblijven, te verlaten. Er werd u echter geen alternatieve woonst, noch andere financiële bijstand aangeboden, legde u uit. U vond evenmin een job, waardoor u zich genoodzaakt zag het land te verlaten (CGVS, p. 14). Wanneer u in juni 2019 andermaal door Duitsland naar Spanje werd gerepatrieerd, verbleef u ongeveer twee maanden in Spanje. Opnieuw vond u geen werk en kon u bijgevolg geen woning betalen, waardoor u besloot het land te verlaten (CGVS, p. 16).

Dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen de jaren wel degelijk heeft kunnen rekenen op ondersteuning van de Spaanse autoriteiten. Zo werd u in 2015 opgevangen in het vluchtelingenkamp van Melilla en vervolgens in een vluchtelingenhuis in de buurt van Malaga waar u na enkele dagen besloot te vertrekken (CGVS, p. 10-11). Toen u een eerste keer naar Spanje werd gerepatrieerd en aldaar een verzoek om internationale bescherming indiende, konden u en uw gezin gedurende zes maanden in een degelijk appartement verblijven (CGVS, p. 17). Daarnaast kregen u, uw vrouw én uw kinderen een uitkering en voedselbijstand en hadden jullie toegang tot juridische bijstand via een advocaat (CGVS, p. 12-13).

Dat u als erkend vluchteling geen gebruik meer kan maken van woningen die bestemd zijn voor verzoekers om internationale bescherming, maakt op zich deel uit van de Europese asielprocedure. Huisvesting moet immers ook gegarandeerd blijven voor nieuwe verzoekers. Dat u, nadat uw asielprocedure was afgelopen, deze tijdelijke huisvesting dient te verlaten met de bedoeling naar een

permanenter vorm van huisvesting te zoeken, is in dat opzicht niet meer dan normaal. Als erkend vluchteling heeft u immers evenveel rechten als de burgers van een EU-lidstaat, ook op de huisvestingsmarkt. Dit is ook het geval in Spanje. U werd bovendien ruim op voorhand verwittigd dat u slechts zes maanden in het appartement dat u werd toegewezen, zou kunnen verblijven (CGVS, p. 14). U had aldus ruim de tijd om op zoek te gaan naar een alternatieve woonplaats.

Dient overigens te worden bemerkt dat uw verklaringen omtrent uw huisvesting tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde zij dat jullie na het verkrijgen van internationale bescherming het appartement inderdaad dienden te verlaten maar vervolgens werden geholpen bij het vinden van een nieuwe woning, waar jullie nog zo'n twee maanden gewoond zouden hebben. Hoewel het de bedoeling was dat jullie voor de huur van deze woning zouden instaan, betaalde Accem de eerste twee maanden huur en zouden zij jullie in de toekomst blijven ondersteunen bij het betalen van waterfacturen en zo meer (CGVS vrouw, p. 8-9). Deze inconsistente verklaringen doen ten zeerste vermoeden dat het door u geschetste beeld van uw levensomstandigheden in Spanje, niet strookt met de realiteit. Minstens blijkt uit voornoemde verklaringen van uw vrouw dat jullie na het verkrijgen van internationale bescherming helemaal niet aan jullie lot werden overgelaten door de Spaanse autoriteiten.

U verklaarde vervolgens dat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten om op eigen houtje een huurhuis te kunnen betalen. Het is in Spanje immers onmogelijk om werk te vinden, zo verklaart u (CGVS, p. 14). Blijkt echter dat u slechts in beperkte mate pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. Zo heeft u zich tijdens uw asielprocedure ingeschreven bij de Dienst voor Arbeidsvoorziening van Andalusië. Zij zouden u contacteren bij het vinden van een gepaste job, hetgeen zij nooit hebben gedaan. Daarnaast bent u pas na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut zelf actief beginnen zoeken naar een job, en dit via kennissen, op facebook en in de moskee (CGVS, p. 15). U bleef na het verkrijgen van een verblijfsstatus echter nog slechts een maand in Spanje. Dat u na een maand nog geen job had gevonden, is dan ook niet abnormaal en volstaat niet om te besluiten dat u in Spanje geen enkele mogelijkheid zou hebben om te werken. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw moment van vertrek niet stroken met die van de andere gezinsleden. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie nog twee à drie maanden in Spanje bleven (CGVS vrouw, p. 10) en stelde uw zoon dat jullie al na een week na het verkrijgen van jullie verblijfsstatus het land verlieten (CGVS zoon, p. 8). Hoe dan ook, dat u na een week, een maand of twee maanden concludeerde geen werk te zullen vinden, lijkt bijzonder voorbarig en toont geenszins aan dat u voldoende pogingen heeft ondernomen om werk te vinden en uw leven op te bouwen in Spanje.

U verklaarde ook tijdens uw laatste verblijf in Spanje naar werk te hebben gezocht. Opnieuw zochten u en uw zoon slechts gedurende twee maanden naar werk alvorens jullie de zoektocht staakten en het land verlieten. Nogmaals kan worden opgemerkt dat het niet abnormaal is dat u binnen een dergelijke termijn geen job kunt vinden. Dat u zich zonder vast adres niet kon inschrijven bij een interimkantoor (CGVS, p. 16), betekent voorts niet dat u geen toegang had tot de arbeidsmarkt. Uw vrouw en zoon gaven verder aan dat uw zoon geen werkvergunning kreeg. Dit hoeft echter niet te verbazen gezien uw zoon toentertijd minderjarig was (CGVS vrouw, p. 12-13 en CGVS zoon, p. 12). U verklaarde voorts dat uw vrouw de opmerking kreeg toegeworpen dat zij geen werk zou vinden omwille van haar hoofddoek (CGVS, p. 14). Uw vrouw bevestigde dit (CGVS vrouw, p. 9). Blijkt echter dat uw vrouw helemaal niet actief naar werk heeft gezocht. Dat zij zich had ingeschreven in het arbeidsbureau van de overheid en wachtte op een aanbod (CGVS vrouw, p. 11), kan bezwaarlijk beschouwd worden als een ernstige inspanning voor het vinden van werk. Dat zij geen werk zou kunnen vinden omwille van het dragen van haar hoofddoek, blijft dan ook een blote bewering. U verklaarde tot slot dat zelfs de Spanjaarden geen werk vinden en op straat moeten slapen wegens de slechte economische situatie in het land (CGVS, p. 14). U verwijst hiermee enkel naar de algemene situatie van het land maar toont geenszins aan dat u systematisch de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd omwille van Conventie-gerelateerde motieven.

U legde één inschrijvingsbewijs en twee verlengingen van de Dienst voor Arbeidsvoorziening van Andalusië voor ter staving van uw zoektocht naar werk. Deze documenten betreffen echter enkel de periode van uw asielprocedure en tonen niet aan dat u als erkende vluchteling tijdens uw laatste verblijf in Spanje ook naar werk heeft gezocht. U legde voorts een adres en een wegbeschrijving naar het interimkantoor Adecco neer. U blijkt echter nooit naar dit bureau te zijn gegaan omdat zij een adres van u verlangden, hetgeen u niet had (CGVS, p. 5 en 16). Ook dit document kan uw verklaringen aldus niet versterken.

U verklaarde tot slot geen leven in Spanje te kunnen opbouwen omwille van het gebrek aan onderwijs voor uw kinderen. Uw kinderen hebben echter steeds toegang gehad tot het Spaanse onderwijs en zijn dan ook altijd naar school gegaan. Enkel gedurende uw laatste periode in Spanje, gingen uw kinderen niet naar school. Blijkt echter dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om hen toen in te schrijven omdat u geen vast adres had en de kinderen geen vaste ruimte hadden om te studeren (CGVS, p. 19-).

20). Dat uw kinderen de toegang tot onderwijs werden ontzegd, kan niet worden weerhouden. Ook uw vrouw haalde aan dat jullie uit Spanje vertrokken omwille van het onderwijs van de kinderen. Uw zoon werd immers 16 jaar, wat betekent dat de kosten van zijn onderwijs niet meer door de overheid betaald zouden worden maar op jullie schouders terecht zouden komen (CGVS vrouw, p. 9). Dat de overheid niet meer tussenkomt in de onderwijskosten van kinderen boven de 16 jaar, is louter een algemene beleidskeuze en wijst op geen enkele manier op een vorm van systematische discriminatie of een onwil uitgaande van de Spaanse autoriteiten. Dat men dient te betalen voor het onderwijs van zijn kinderen, is daarentegen een normale gang van zaken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

De bestreden beslissing inzake derde verzoeker duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“U haalt geen elementen aan die bovenstaande vaststelling kunnen ombuigen. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming beroept u zich enkel op uw levensomstandigheden in Spanje. Tijdens de laatste drie maanden van uw verblijf in Spanje zou u geen enkele vorm van ondersteuning gekregen hebben van de Spaanse autoriteiten: u mocht niet werken (CGVS, p. 11, 12), kreeg er geen onderdak (CGVS, p. 11) en u kon er uw bacheloriaat niet behalen (CGVS, p. 11). Het enige waar u en uw familie aanspraak op konden maken was juridisch advies (CGVS, p. 11).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u na uw eerste repatriëring naar Spanje gedurende 6 maanden in een woning van de Spaanse overheid kon verblijven in Jerez (CGVS, p. 7). U werd er in uw basisbehoeftes voorzien en zowel u als uw zussen gingen er naar school (CGVS, p. 8). Voorts blijkt dat u er toegang had tot medische bijstand. Zo werd er voor u een bril aangevraagd toen u er nood aan bleek te hebben (CGVS, p. 8). Verder verklaarde u dat u en uw familie een week na het verkrijgen van jullie verblijfsstatus Spanje reeds verlieten, hetgeen bezwaarlijk beschouwd kan worden als een degelijke inspanning om er een leven op te bouwen.

Hoewel u beweerde dat voornoemde woning in Jerez uw laatste verblijfplaats was voor uw vertrek uit Spanje en dat u Spanje reeds een week na het verkrijgen van uw beschermingsstatus verliet (CGVS, p.7), blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat jullie na het verkrijgen van de internationale beschermingsstatus nog ongeveer 2 maanden in Spanje bleven en dat jullie in die periode naar een andere woning verhuisden die de eerste twee maanden door de Spaanse autoriteiten werd betaald (CGVS moeder, p. 12). Voornoemde doet reeds vermoeden dat u een beeld tracht te schetsen van uw levensomstandigheden in Spanje dat niet geheel strookt met de realiteit. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen omtrent uw levensomstandigheden in Spanje na de tweede repatriëring vanuit Duitsland. U doet namelijk uitschijnen dat u voornamelijk in het park sliep ofwel in het zwart een hotelkamer huurde en dat u en uw familie er in die periode geen toegang hadden tot daklozenopvang aangezien er een wachtlijst was voor 6 maanden (CGVS, p. 11, 12). U moeder verklaarde daarentegen dat daklozenorganisaties u wel konden opvangen, maar slechts voor één nacht (CGVS, p. 12). Dat u en uw vader tijdens de laatste periode van uw verblijf in Spanje geen werk vonden valt te betreuren maar is verder niet abnormaal, daar u slechts een drietal maanden in Spanje verbleef. Het feit dat uw vader een adres en een bankkaart nodig had om zich in te schrijven in een interimkantoor wijst er evenmin op dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt (CGVS, p. 11, 12). Daar u nog minderjarig was op het moment dat u uw beschermingsstatus in Spanje verkreeg, hoeft het niet te verbazen dat er destijds geen werkvergunning werd toegevoegd aan uw verblijfsvergunning (CGVS, p. 12). Bij een vernieuwing van uw verblijfskaart, hetgeen in 2021 diende te gebeuren, zou er een werkvergunning worden toegevoegd aan uw verblijfsvergunning (CGVS, p. 13). Uw advocaat in Spanje raadde u vervolgens aan om een werkcontract voor te leggen opdat u sneller een werkvergunning zou kunnen bekomen. U meldde zich vervolgens opnieuw aan bij de autoriteiten met een Duits werkcontract in plaats van een Spaans werkcontract. Dat u op basis van een Duits werkcontract geen werkvergunning kon bekomen hoeft evenmin te verbazen.

Wat betreft uw verklaring dat u zelfs geen reisdocument ontving in Spanje terwijl u als persoon met een beschermingsstatus en verblijfsvergunning daar wel recht op had, dient ten slotte vastgesteld te worden dat u wél een afspraak kreeg om een reisdocument aan te vragen (CGVS, p. 12). Het feit dat de afspraak pas in mei 2020 zou zijn ingepland betekent niet dat u het recht op een reisdocument werd ontnomen (CGVS, p. 13).

Aangezien u, zoals hierboven werd aangetoond, materiële bijstand genoot in Spanje tijdens uw asielprocedure, en volgens de verklaringen van uw moeder ook na het verkrijgen van uw verblijfsstatus, kan u bezwaarlijk stellen dat de Spaanse overheid en de instanties, bevoegd voor de opvang van verzoekers en mensen met een internationaal beschermingsstatuut, geen enkele bijstand verleenden.

Dat u en uw familie, als personen die internationale bescherming genieten, na uw tweede repatriëring naar Spanje vanuit Duitsland geen recht meer gehad zouden hebben op gratis opvang is voorts ook niet abnormaal.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Gelet op het voorgaande kunnen verzoekers niet worden gevolgd in zoverre zij in het verzoekschrift stellen dat er geen individuele beoordeling van hun zaak is gebeurd of dat geen rekening zou zijn gehouden met hun persoonlijke situatie. Verzoekers slagen er evenmin in de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten, nu zij hoofdzakelijk algemene landeninformatie aanhalen met betrekking tot toegang tot werk en integratiemaatregelen, toegang tot huisvesting, toegang tot gezondheidszorgen en de discriminatie die de rechten van vluchtelingen beperkt in Spanje. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen met een internationale beschermingsstatus in Spanje, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat hun levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten en internetartikels niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers' persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen.

2.3.4. Inzake de toegang tot werk en integratiemaatregelen stelde eerste verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud van 2 december 2019 (p. 14) dat hij na de eerste repatriëring vanuit Duitsland naar Spanje in 2016 mocht werken, hij zich ingeschreven had in een arbeidskantoor maar er was geen werk. De Spanjaarden sliepen zelf op straat en aan verzoekers werd gezegd dat er geen werk was, ook niet voor de Spanjaarden zelf. Hij had zich ingeschreven bij het arbeidsbureau maar ze hebben hem niet gebeld, hij heeft ook werk gezocht via kennissen, Arabieren en moskeeën (p. 15). Verzoeker bevestigde dat hij een uitkering kreeg tot hij het land verliet (p. 16). Na de tweede repatriëring uit Duitsland verbleven ze in juni en juli 2019 in Spanje, in Madrid zocht verzoeker werk, hij ging naar organisaties (CEAR en het Rode Kruis) maar werd niet geholpen en voor de inschrijving in een arbeidskantoor moest je een adres hebben (p. 16). In die periode zocht hij overal werk, bij organisaties, in kerken, moskeeën, supermarkten, hotels en restaurants (p. 17). Voor het verkrijgen van hun statuut in 2016 kregen ze 4 uur per week Spaans. Hun kinderen gingen in Spanje naar school (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 9).

Tweede verzoekster geeft aan dat ze ook naar het arbeidskantoor ging maar dat ze zeiden dat ze met haar uiterlijk (hoofddoek) geen werk zou vinden (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 9).

Derde verzoeker verklaarde dat hij en zijn vader (eerste verzoeker) organisaties opzochten maar die konden niet helpen, in het interimkantoor konden ze zich niet inschrijven omdat ze een adres of een bankkaart nodig hadden (notities persoonlijk onderhoud derde verzoeker, p. 11). Hijzelf kon zich niet inschrijven in een werkkantoor omdat zijn verblijfsvergunning geen werkvergunning bevatte, want hij had deze verblijfsvergunning verkregen toen hij nog minderjarig was (p.12).

Zowel eerste verzoeker als derde verzoeker verklaarden dat de Spanjaarden zelf geen werk hadden (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 14 en 15 en notities persoonlijk onderhoud derde verzoeker, p. 13).

Hieruit blijkt dat verzoekers niet betwisten dat ook de lokale bevolking van Spanje sociaaleconomische problemen heeft, zodat niet kan worden gesteld dat zij als beschikkers van internationale bescherming benadeeld zijn. De Raad treedt ook de commissaris-generaal bij waar hij in de bestreden beslissing genomen ten opzichte van eerste verzoeker stelt dat hij slechts in beperkte mate pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. Pas na het verkrijgen van zijn statuut is hij actief beginnen zoeken naar een job, maar dit was dus slechts gedurende een verblijf van één maand in Spanje. Verzoekers verlieten Spanje immers kort na het verkrijgen van hun statuut. Het is niet abnormaal om geen job te vinden na een maand. Het laatste verblijf in Spanje van verzoekers duurde maar twee maanden (juni en

juli 2019) en ook daar is het niet abnormaal om geen job te vinden binnen de twee maanden, dit wil niet zeggen dat eerste verzoeker in Spanje geen enkele mogelijkheid zou hebben om te werken.

2.3.5. Inzake de toegang tot huisvesting blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker dat het gezin bij aankomst in Spanje in 2015 na aankomst op het vasteland, 2 à 3 dagen in een huis van de organisatie Accem werden ondergebracht (p. 10), dat ze naar Duitsland gingen, vanuit Duitsland gerepatriëerd werden naar Spanje, dat zij na hun verzoek om internationale bescherming in Spanje in 2016 gedurende 6 maanden in een appartement werden ondergebracht (p. 12), dat zij dit na hun erkenning moesten verlaten (p. 18) maar er nog een maand in konden blijven waarna ze naar Frankrijk en Duitsland reisden, dat ze na de tweede repatriëring vanuit Duitsland in juni 2019 twee maanden in Spanje verbleven in Madrid en daar in parken en soms in hotels sliepen (p. 18). Dit relaas wordt bevestigd door de verklaringen van tweede verzoekster en derde verzoeker.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het deel uitmaakt van de Europese asielpprocedure dat erkende vluchtelingen geen gebruik meer kunnen maken van woningen die bestemd zijn voor verzoekers om internationale bescherming. Het is normaal dat verzoekers de hen toegekende woning moesten verlaten. Als erkende vluchtelingen hebben verzoekers evenveel rechten als de Spanjaarden, ook op de huisvestingsmarkt. Bovendien werden verzoekers ruim op voorhand verwittigd dat ze slechts zes maanden in die woning konden blijven, zodat ze ruim de tijd hadden om op zoek te gaan naar een alternatieve woonplaats. De Raad stelt vast dat het feit dat zij evenveel rechten hebben als Spanjaarden geldt voor de verschillende periodes van verblijf van verzoekers in Spanje als erkende vluchtelingen. Bijgevolg klopt verzoekers' redenering niet dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met hun laatste verblijf in Spanje waarbij ze in de parken en in hotels moesten slapen.

Inzake de verduidelijkingen omtrent de borg van twee maanden die betaald moest worden indien zij langer dan de hen toegestane termijn van zes maanden in de woning of in een andere woning wilden verblijven, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van tweede verzoekster blijkt dat zij stelde dat er na de periode van zes maanden een andere woning was waarvoor Accem de borg van twee maanden betaalde en dat verzoekers zelf de huur moesten betalen, waarvoor zij juwelen verkocht (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 9). De organisatie zou ook helpen met het betalen van de waterfacturen (p. 8). Hieruit blijkt inderdaad dat de waarborg van twee maanden voor hen betaald werd, maar blijkt ook dat er sprake was van een tweede woning waarin verzoekers terecht konden, wat eerste verzoeker niet heeft verklaard. De vaststelling van de commissaris-generaal dat er tegenstrijdigheden zijn in het relaas van verzoekers omtrent de huisvesting na het verkrijgen van hun status, strookt dus met de stukken van het administratief dossier.

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen niet te hebben verklaard dat ze bij een daklozeninstelling terecht konden. Eerste verzoeker stelde dat ze geen hulp kregen van de daklozenorganisaties (notities persoonlijk onderhoud, p.18). Derde verzoeker heeft verklaard dat zelfs de organisatie van daklozen hen niet aanvaardde (notities persoonlijk onderhoud derde verzoeker, p. 12) en tweede verzoekster heeft verklaard dat de daklozenorganisaties hen enkel voor één nacht wilden opvangen maar niet meer (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 12). Dit doet echter geen afbreuk aan wat hierboven gesteld wordt.

Uit de informatie ("*Spain Pro Bono Directory, rights in exile programme*") en informatie van de IOM, afgedrukt op 12 november 2019) blijkt echter dat er in Spanje wel degelijk organisaties zijn die vluchtelingen bijstaan: nationale en regionale organisaties. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij zich als erkend vluchteling tot zulk een organisatie heeft gericht (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 19), maar er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker dit niet kan doen bij een terugkeer naar Spanje.

Verzoekers, die tijdens hun laatste verblijf in Spanje slechts twee maanden daar bleven, tonen ook niet aan waarom zij het strikt stappenplan inzake huisvesting en steun dat in Spanje geldt en dat zij beschrijven in het verzoekschrift, niet zouden kunnen volgen.

2.3.6. Aangaande de toegang tot gezondheidszorgen wordt opgemerkt dat verzoekers hierover niets hebben gezegd tijdens hun persoonlijk onderhoud. Zij maakten geen melding van medische problemen, noch van een gebrek aan toegang tot medische zorgen. Derde verzoeker verklaarde dat hij tijdens hun verblijf in Spanje in afwachting van hun statuut een bril nodig had en dat zijn aanvraag daarvoor goedgekeurd werd en hij een bril kreeg.

Verzoekers kunnen in dit verband dus geen negatieve persoonlijke en concrete ervaringen laten gelden. De verwijzing naar landenrapporten en internetartikels volstaat niet om op concrete wijze aan te tonen dat verzoekers zelf bij een terugkeer naar Spanje niet op gezondheidszorgen zouden kunnen rekenen.

2.3.7. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat het niet vinden van werk en huisvesting deels te wijten is aan discriminatie ten opzichte van vluchtelingen en verzoekers om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat eerste en tweede verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud hebben vermeld dat aan tweede verzoekster gezegd werd dat ze geen werk zou vinden omwille van haar hoofddoek (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 14 en notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 9) maar voor het overige geen melding hebben gemaakt van discriminatie. Zij vermeldden wel dat de Spanjaarden zelf geen werk vonden (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 14 en 18 en notities persoonlijk onderhoud derde verzoeker, p. 13)

Verzoekers hebben dus geen concrete ervaringen met discriminatie vermeld. De verwijzing naar landenrapporten en internetartikels doet hieraan geen afbreuk.

2.3.8. Verzoekers menen dat geen rekening werd gehouden met het specifieke profiel van hun gezin waaronder twee minderjarige kinderen. Verzoekers verduidelijken dit niet verder en hebben in hun verklaringen nergens aangegeven dat zij zich met hun twee minderjarige kinderen in een bijzonder kwetsbare situatie zouden bevinden. Uit hun verklaringen blijkt dat de kinderen (derde verzoeker en de twee minderjarige kinderen) in Spanje naar school konden gaan (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 9). De laatste periode waarin verzoekers in Spanje verbleven (juni en juli 2019) wilden ze hun kinderen niet inschrijven omdat ze geen vast adres hadden en geen ruimte om de kinderen te laten studeren (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 19 – 20, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 12). Tweede verzoekster verklaarde ook dat het toen bovendien schoolvakantie was (p. 12). Verzoekers' kinderen konden dus alleszins onderwijs genieten.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

2.3.9. De Raad herhaalt eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten en internetartikels niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers' persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen.

De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Spanje, betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Verzoekers kunnen dus niet in alle redelijkheid stellen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Verzoekers tonen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten niet dat ook de lokale bevolking in Spanje socio-economische problemen kan hebben.

Bovendien hebben verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Spanje zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers *in concreto* aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.10. In acht genomen wat hierboven wordt gesteld, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht concludeert dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Spanje.

2.3.11. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, wordt erop gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET